

1

V roce, kdy jsem byla vyvázána ze slibu v klášteře svatého Štěpána, jsem se naučila očekávat téměř cokoli, když u nás zazvonil telefon. Dostávala jsem obvykle dobré zprávy, a samozřejmě i ty špatné, což je součástí života každého z nás, a navíc jsem čas od času obdržela i vzka-zy zcela výjimečné a děsivé. Loni mi zavolal neznámý hlas a řekl, že se stane vražda. Krátce poté jsem uslyšela výstřel.

Takže pokud zvedám telefon neochotně nebo váhavě, není těžké porozumět proč. Nicméně toho deštivého dubnového dne jsem přemýšlela o jiných věcech, když jsem šla vstříc vyzvánějícímu telefonu a zvedla sluchátko. „Haló?“

„Chris, tady Josepha. Doufám, že je všechno v pořádku.“

Sestra Josepha je matkou představenou v klášteře, kde jsem strávila patnáct let života, většinu z nich jako fran-tiskánská jeptiška. Ale především je mou nejbližší přítelkyní a kdykoli uslyším její hlas, mám hned lepší náladu.

„Josepho, ani nevíš, jakou mám radost, že tě slyším. Daří se nám skvěle, teď jenom všichni doufáme, že přestane pršet dřív, než se všichni utopíme v bahně.“

„Tady panují stejné obavy. Pohybovat se mimo chodník můžeš jenom na vlastní nebezpečí. Mám ale mnohem teplejší a sušší téma, o kterém bych si s tebou chtěla promluvit.“

„Poslouchám tě.“

„Příští měsíc se ve Phoenixu v Arizoně koná konference a já jsem byla požádána, jestli bych se jí nezúčast-

nila. Kromě toho, že jsem v těch končinách ještě nikdy nebyla, mě láká i téma konference, které je velice důležité pro Svatého Štěpána. Mimo jiné budeme diskutovat o problému, který trápí všechny – přichází stále méně novicek, takže průměrný věk jeptišek v amerických klášterech se povážlivě zvyšuje.“

„To není zrovna téma, nad nímž se ráda zamýšlím.“

„To je sice pravda, ale právě o něm jsem nucena přemýšlet čím dál častěji. Do Phoenixu poletím první sobotu v květnu. Konference začíná v pondělí a potrvá do poloviny týdne. Pak bych chtěla asi den dva věnovat prohlídce Tucsonu. Je tam nádherná stará misie, kterou jsem vždycky toužila navštívit.“

„To vypadá na úžasný výlet, Josepho,“ řekla jsem a pomyslela si, že si ho určitě zaslouží.

„Opravdu se tam těším, obzvlášť na Tucson. Dostala jsem povolení pronajmout si na část pobytu auto, takže dostat se do Tucsonu nebude problém. Ale proč ti vlastně volám? Napadlo mě, jestli bys mě nechtěla doprovázet.“

Rozhostilo se ticho a já jsem si uvědomila, že se ode mě očekává odpověď. Byla jsem ale tak překvapená, že jsem nenacházela slova. „Mám cestovat s tebou?“ vysoukala jsem ze sebe nakonec.

„Bylo by fajn, kdybych tam měla společnost, a nenapadá mě nikdo jiný, s kým bych tenhle výlet prožila raději.“

„Josepho... to je báječné pozvání. Moc ráda bych ho přijala. Ale nemůžu ti odpovědět hned. Určitě to chápeš.“

„Samozřejmě, že to chápu. Musíš myslet na Eddieho a také na Jacka. Jenom jsem ti o tom chtěla říct, abych zjistila, jestli bys o to vůbec měla zájem. Pokoje v hotelu zaplatí diecéze, takže výsledná cena bude ještě zajímavější. A půjčení auta také. Mám opravdu radost, že

jsi tak nadšená. Promysli to a zavolej mi, až to probereš s rodinou.“

„Promluvíme si o tom hned dneska večer. Ještě jednou moc děkuju.“

„A na žádné nezajímavé přednášky tě tahat nebudu. Budeš tam mít absolutní volnost. Předpokládám, že by sis to tam mohla užít.“

„To si piš.“

„Tak už se těším, až mi zavoláš.“

Zavěsila jsem a posadila se. Jediné, co mi vířilo hlavou, bylo slovo SENZACE! Arizona, jihozápad, Phoenix, Tucson, stará misie. Jaké fantastické štěstí se na mě usmálo, navíc umocněné tím, že ho budu sdílet s osobou, která byla stejně jako já dychtivá všechno vidět a nic nevynechat. Začala jsem listovat kalendářem a pokoušela se vymyslet, jak zajistit péči o Eddieho a současně co nejméně narušit Jackův pracovní rozvrh. Nyní byl poručíkem newyorského policejního oddělení a často musel pracovat i o víkendech. Je to sice mnohem lepší než noční služby, které musel držet, když tam byl přidělen poprvé, ale naši rodinu to i tak velmi limitovalo.

Odešla jsem nahoru ke skříni, kde jsme skladovali mapy. V jednom z atlasů Spojených států jsem otevřela dvojstránku s Arizonou. Kromě Phoenixu a Tucsonu tam byl také Grand Canyon, místo, o kterém jsem vždycky snila, že ho navštívím, ale Josephin časový plán vypadal velice nabitý.

Když přišel Eddie domů ze školy, počkala jsem ještě půlhodinku a pak jsem zavolala Mel, své sousedce přes ulici. Už dva roky učí v Oakwoodu na škole, které místní říkají „malá“, a často přichází domů později než děti.

„Chris, jak se máš? Mám tolik práce s třídním projektem, že zanedbávám své přátele.“

„Mám se fajn. Všichni se máme fajn. Asi jsem tě zaskočila. Můžu zavolat později, abychom si promluvíly.“

„Ne, vůbec ne. Co kdybys vzala Eddieho a přišli jste k nám? Noah je tady a Sari je kdoví kde. Musím se podívat do kalendáře a zjistit, co dělá.“

Zasmála jsem se. „Vypadá to, že by se ti hodila osobní sekretářka.“

„To máš pravdu. Akorát že bych ji neměla z čeho zaplatit. Á, tady to je, kroužek pečení. Někdo ji přiveze domů, takže mám volno. Čekám vás tady.“

„Už jdeme.“

Mel byla první člověk, kterého jsem potkala poté, co jsem se přistěhovala do domu po tetě Meg, když jsem odešla z kláštera. Něco mezi námi zapadlo na správné místo a staly se z nás přítelkyně. V té době už měla dvě malé děti, zatímco já byla stále svobodná a teprve jsem si osahávala civilní svět kolem sebe, který jsem v určitých směrech téměř neznala. Když jsme se Jackem vzali, měly jsme s Mel štěstí, že si i naši manželé padli do noty a stali se z nich také přátelé. Mel mi pomáhala najít cestu, jak se zařadit do života v Oakwoodu, což rozhodně není nic jednoduchého pro ženu, která se po celý úspěšný život řídila pravidly kláštera.

Eddie byl jako vždycky šťastný, že půjdeme na návštěvu k Mel a jejím dětem; nezáleželo mu na tom, které z nich bude doma. Kromě toho, že se uvidí s kamarády, dobře věděl, že v Grossově domě se vždycky najde něco dobrého na zub; jeho nikdo nemusel pobízet dvakrát. Pádil přede mnou dolů ulicí a u dveří netrpělivě čekal, protože já jsem si dávala s chůzí na čas a kochala se krásou rozkvetlých keřů a jarních květů.

„Tak jen pojdte dál,“ zvolala Mel, když uviděla Eddieho přešlapujícího na prahu. „Chris, vyzkoušela jsem tu jasmínovou rýži od Prince a je to fantastická příloha k orestovaným kuřecím nudličkám, jak jsme se o tom bavily.“

„Taky jsem ty nudličky zkusila. Měla jsi pravdu. Snad-

né, rychlé a Jackovi to moc chutnalo. Možná půjdu i do té jasmínové rýže.“

„Tak co je nového? Děláš něco pro Arnolda?“

Arnold Gold je můj přítel, advokát z New Yorku. Občas mi přihraje nějakou úpravu textů na počítači, když mám čas a kolektiv jeho zaměstnanců – který není příliš početný – má práce nad hlavu. „Právě něco dodělávám a musím to ještě jednou projít,“ odpověděla jsem. „Je tam spousta právnických výrazů a formulací, které jsem v životě neslyšela, takže mi věty někdy vůbec nedávají smysl.“ Obrátila jsem se na Eddieho. „Eddie, co děláš?“

„Prohlížím si časopis.“

„Můžeš si ho přečíst, jestli chceš,“ řekla Mel. „Noah je nahoře, jestli se za ním chceš podívat. Má nějaký nový software.“

„Hry?“

„Jo, určitě to budou hry.“ Mel se obrátila ke mně. „Řekni mi, na co jiného ty počítače vlastně jsou? Neustále se snažíme přivést děti k tomu, aby se naučily nějaké zajímavé věci, ale všechno, co chtějí většinou dělat, je hrát hry.“

„Však ony se učí,“ ujistila jsem ji. „Takový je holt dneska svět.“

„Eddie, vezmi si nahoru nějaké sušenky. A tady ti dám ještě pár ubrousků.“

Za své úsilí byla odměněna jedním z nejlíbeznějších úsměvů, jakých je Eddie schopen. Když se škrábal do schodů, přičemž úzkostlivě držel sušenky a ubrousky, uslyšela jsem pískat čajovou konvici. Během rozhovoru si budeme pochutnávat na čaji.

Když jsme se o pár minut později posadily, vylíčila jsem Mel obsah Josephina telefonátu.

„To je úžasné, Chris. Jihozápad si určitě hned zamiluješ. Jako my. Hal dokonce zvažoval, že bychom si tam na stará kolena mohli pořídit svůj druhý domov, samozřej-

mě pokud si budeme moct dovolit poslat děti na univerzitu a ušetřit ještě něco stranou. Kam pojedete?“

Seznámila jsem ji s Josephinými přáními a programem cesty. „Na Velký kaňon nám asi čas nezbude, ale určitě si projedu zajímavá místa v okolí Phoenixu, zatímco Josepha bude sedět na seminářích. Pak máme v plánu vyrazit do Tucsonu – na mapě se to zdá jenom kousek – a navštívit jednu starou misi, kterou chtěla Josepha už dávno vidět.“

„Pravděpodobně San Xavier. Je opravdu nádherná. Uvidíte ji v dálce po pravé ruce, až pojedete na jih po I-19. Je dokonale bílá a nápadně se klene nad okolní krajinou. Svatyně je překrásná a uvnitř budovy je muzeum. V neděli ráno tam můžeš jít i na mši.“

„Nevím, jestli tam budeme tak dlouho. Tak jako tak, ještě jsem o tom vlastně ani nemluvila s Jackem.“

„Určitě mu to nebude vadit,“ vyjádřila své přesvědčení Mel, jako by Jack byl její bratr. „Je to správný chlap.“

To byla pravda. „A jak je to tam s jídlem?“ zeptala jsem se. Jak o mně Jack oprávněně tvrdí, v tomto směru jsem spíš konzervativní a nerada experimentuju, ačkoli v posledních letech jsem na sobě zapracovala.

„To si pochutnáš. Je tam hodně mexické kuchyně. Jestli máš ráda guacamole, smažené fazole a enchiladas –“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš. No, doufám, že to vyjde.“

„Samozřejmě, že to vyjde,“ prohlásila má optimisticky naladěná přítelkyně. „Večer si promluvíme s Halem a sepíšeme seznam míst, která se nám líbila. Garantuju ti, že až je uvidíš, sedneš si z té nádhery na zadek. Kdy že jsi říkala, že odjíždíte?“

„V květnu.“

„Tou dobou tam bude pěkné horko, ale kdo by si s tím lámal hlavu? Všude mají klimatizaci a u každého hotelu je bazén.“

„To zní báječně,“ vydechla jsem zasněně.

„To je. Však uvidíš.“

Povídaly jsme si asi hodinu, Mel se zmínila o svých studijních plánech, které má zatím jenom v hlavě a ráda by je uskutečnila. Je to velice podnikavá a zapálená učitelka a jednu chvíli uvažovala i o tom, že by se chtěla pokusit získat magisterský titul. Když jsem konečně přivedla dolů Eddieho, Mel nám přidala na cestu do sáčku pár sušenek, údajně prý pro Jacka, ale mně bylo jasné, že je budu muset zachránit, jinak žádná nezůstane, než přijde domů z práce.

Eddie musel ještě udělat nějaké domácí úkoly, čtení a odpovědi na otázky, takže se podsadil v kuchyni ke stolu a já zatím připravovala večeři. Brzo přišel domů i Jack, tentokrát pro změnu na čas. Byl zařazený na funkci „vedoucí správní poručík zodpovědný za plánování/koordinaci speciálních projektů“ na okrsku Midtown South, MTS – což mohlo v praxi například znamenat demonstraci podporující zastavení války, koncert rockové megahvězdy a cokoli mezi tím. Ačkoli okrsek se rozkládá na ploše pouhých 0,77 čtvereční míle, leží zde frekventované nádraží Grand Central Station, oblast s vysokou koncentrací obchodů s klenoty, Empire State Building a bezpočet dalších známých objektů, kde může snadno dojít k problémům. MTS je považován za nejrušnější policejní budovu na světě, a ze mě se postupem času stala odbornice na to, jak uchovat jídlo teplé, zatímco jsem čekala na návrat manžela.

„Tak jak se má moje rodina?“ zeptal se, když objal nejdřív mě a pak Eddieho.

„Dělám domácí úlohu,“ řekl Eddie. „Taky jsme byli u Mel a dostal jsem tam sušenky.“

„Dostali jsme sušenky, mladý pane,“ opravila jsem ho.

„Vsadím se, že mi Mel vzkazuje, že jsou všechny pro mě,“ utahoval si z něho Jack.

Usmála jsem se. „Vlastně máš pravdu. A dokonce se nám podařilo několik jich pro tebe zachránit.“

„Já jsem ti je zachránil,“ chlubil se Eddie. „Protože vím, že je máš rád.“

„Hodný kluk. Tak co je nového?“ Šel k ledničce a nalil si trochu džusu, pak otevřel šuplík se sušenkami a vzal si hrst preclíků.

„Nějakou novinku opravdu mám,“ nadhodila jsem tajemně, když jsem položila na stůl meloun a vypnula plotýnku pod večeří.

„Nepovídej,“ řekl Jack a podíval se na mě.

„Ne, ne, nic takového,“ řekla jsem, protože jsem věděla, že mě podezřívá, že jsem se znovu zapojila do vyšetřování nějaké vraždy. Vypadá to, jako by mi padaly rovnou do klína, ať se nalézám kdekoli.

„Tý jo.“

Nalila jsem Eddiemu mléko a posadila se ke stolu. A pak jsem mu pověděla o Josephině pozvání.

„Jdi do toho,“ řekl okamžitě, aniž by zaváhal být jen vteřinku. „Mamka nám určitě ráda pomůže a postará se o domácnost, když budeš pryč.“

„To byla jedna z věcí, nad kterými jsem přemýšlela.“

„Dnes večer jí zavolám. Co říkáš, Eddie, nechtěl bys, aby u nás pár dnů bydlela babička?“

„Kam maminka jede?“

Vysvětlila jsem mu to. Zná všechny jeptišky ze Svatého Štěpána; jezdíme tam často na návštěvy od té doby, co se narodil.

„Tak jo. Babička taky dobře vaří.“

Nevěděla jsem, jestli tím *taky* myslel mě, Jacka nebo Mel, a raději jsem se neptala. „A vsadím se, že ti ráda pomůže s úlohami.“

„Já pomáhat nepotřebuju. Ale mohla by mi večer před spaním číst.“

Znělo to tak, jako by má cesta byla prakticky hoto-

vá věc. Když Eddie odešel spát, zavolal Jack rodičům. Jeho matka se z té noviny upřímně radovala. Na datu nezáleželo: udělá si čas kdykoli. Vzala jsem si od Jacka sluchátko a chvíli jsme si povídaly. Nakonec mě téměř přesvědčila, že laskavost jsem jí vlastně prokazovala já, místo abych byla dlužná.

Když jsme zavěsily, sedli jsme si s Jackem ke kávě a zachráněným sušenkám a rozebírali výlet, který mě čekal. Jack ke mně dva kousky téměř pokradmu posunul, jako by nás Eddie mohl odněkud potají špehovat.

Pak jsme se vrátili každý ke svému čtení, které jsme tu a tam přerušili nějakou poznámkou. Zazvonil telefon a Jack vstal, aby ho zvedl. Poslouchala jsem a doufala, že se na policejní služebně nestalo nic vážného, co by si vyžádalo jeho cestu zpátky na Manhattan. Naštěstí to bylo jenom jakési doplňující hlášení a brzy se ke mně vrátil do kuchyně a řekl mi, kdo volal. Během posledního roku se pro mě stala většina jmen z okrsku důvěrně známá, měla jsem dokonce pocit, jako bych některé muže znala i osobně, ačkoli jsem se setkala jenom s velice málo policisty, kteří spadali pod jeho velení.

Když se znovu zabral do čtení, najednou se mi cosi mlhavě vynořilo z paměti. Arizona. Hory. Někdo, koho jsem kdysi znala.

„Vypadáš, jako bys byla myšlenkami na hony vzdálená odtud,“ poznamenal Jack, když jsem nepřítomně zírala do prázdna.

„Také jsem. Zhruba v době před dvaceti lety. Někdo, koho jsem dříve znala, odjel do Arizony. Byl to kluk, s nímž jsem chodila na střední školu předtím, než jsem odešla do kláštera.“

„Má to nějaký význam?“

„To ještě nevím. Dokonce si ani nemůžu vzpomenout, jak se jmenoval.“